

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשטו

ערב שבת קודש פ' כי תשא, ט"ז אדר א' ה'תשס"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ח שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" חי' מושקא תחי'

ענתבי

ליום הולדתה השלישי ביום כ"ה שבט,

הי' תהא שנת סגולות חרותנו

ולזכות הורי'

הרה"ת ר' אורן יהושע אביגדור וזוגתו מרת נילי דפנה שיחיו

ענתבי

נדפס ע"י זקני'

הרה"ת ר' חיים וזוגתו מרת צבי' שיחיו

קציר

לאס אנדשעלעס, קאליפארניא

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

ההדגשה בדורנו היא על הבאת הגאולה בפועל / משיחות ש"פ חשא החשני"ב

9 זמן הגאולה

עליו לדעת שאת משה רבינו אי אפשר לדמות / פרשת השבוע באור הגאולה

13 המעשה הוא הטיק

אליהו הנביא צעק מקירות לבו: "עד מתי"?! / הוראות למעשה בפועל

15 ילחום מלחמת ה' - וינצח

התוצאות של 'קעמפ-דייוד': המחבלים מסתננים ממצרים / שיחות בענין שלימות העם והארץ

מוקדש לזכות התמימים השלוחים
 לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה
 ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770" ורב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' שי' ענת**

אגרת ניחומין

חברי מערכת "יחי המלך" משתתפים באבלו וביגונו הכבד של ידידינו הדגול, משפיע בישיבות תות"ל וחבר "ועד להפצת שיחות", מראשי מפיצי בשורת הגאולה, חבר ועד הרוחני של הקונטרס

הרה"ת הרה"ח ר' חיים שלום דובער שי' ליפסקער

על פטירת אמו הדגולה, בעלת מסירות נפש מרת **טייבל** ע"ה

וכן שולחים אנו את תנחומינו לכל המשפחה הנכבדה שיחיו

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, ומעתה אך טוב וחסד ימצאכם תמיד כל הימים, עד להתגלות כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לעיני בשר, תיכף ומיד ממ"ש

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': (04) 8715-770
 דואר אלקטרוני: chinuch@015.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

התוצאות של 'קעמפ-דייוד': המחבלים מסתננים ממצרים

לפני שהחזירו למצרים את השטחים (כפי שסוכם בהסכמי "קעמפ-דייוד") היה גבולה של מצרים רחוק מישובי בני-ישראל מרחק של מאות מילין, ובמילא לא יכלו מצרים להחדיר מחבלים מגבולם שיוכלו לפגוע חס-ושלום בישובי בני-ישראל; אבל כאשר החזירו למצרים את השטחים הבטחוניים - קירבו את גבולה של מצרים לישובי בני-ישראל, תוך כדי סיכון בטחונם של בני-ישראל, וכפי שרואים עתה בפועל שהמצרים מחזירים מחבלים לשטחה של ארץ ישראל! ומה שמפרסמים בעיתונים אודות החדרת המחבלים - הרי זה פחות מאשר "מגלה טפח" ביחס לעובדות בפועל ממש!

וכאשר שואלים את השר המצרי לפשר הדבר, מדוע אינו מכבד את ההסכם שחתם עליו - יש בידו מענה מן המוכן: **בתורתכם** נאמר - טוען השר המצרי - "לא פנה אל רהבים, לא בטח על מצרים הקרויים רהב", וא"כ, **אתם בעצמכם** גרמתם לכם כל זאת, על-ידי-זה ששמתם את מבטחכם על מצרים!!

וכאמור - כל זה נובע כתוצאה מ'רגשי-נחיתות' כלפי הגוי, שלכן בוטחים בו ורוצים למצוא כן בעיניו!

וגם לאחר שרואים את התוצאות דהנהגה זו - וכפי שכיום כבר מודים כולם על הטעות החמורה שנעשתה בחתימת הסכמי "קעמפ-דייוד", מכיון שרואים בפועל ממש שהחזירו **הכל תמורת לא כלום** - הנה במקום ללמוד משגיאות העבר ולשנות את ההנהגה בעתיד, ממשיכים להתנהג באותו אופן!

אם מדברים אודות 'ועדת-חקירה' - צריכים לחקור ולמצוא מי הם אלו האשמים בשיגאה החמורה שנעשתה בחתימת הסכמי "קעמפ-דייוד" (לסכן את בטחונם של בני-ישראל כדי למצוא חן בעיני הגוי), ואת מי מהשרים צריכים 'להוריד' בשל טעות חמורה זו, והעיקר - את מי 'להושיב' כדי שטעות כזו לא תשנה בעתיד - "הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים"!! - יהודי שבוטח בה', ומתנהג על-פי הוראות התורה!
 (משיחת ש"פ וישב תשמ"ג - בלתי מוגה)

צילומי הכתי"ק במדור ה"דבר מלכות" מוקדשים
 לע"נ ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול
 ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
 יה"ד שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה
 נדרכת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

שיחשוב לרגע שהמדובר אודות אליהו הנביא – יבין בפשטות עד כמה נגע ללבו של אליהו הנביא מצבם של בני, ומכיון שכן, לא יעלה על דעתו של אף אחד שאליהו הנביא אמר דברים אלו בתור סיפור או הצעה, ואח"כ הלך לטייל ח"ו... אליהו הנביא כאב והצטער ביותר על מצבם של בני, ולכן צעק מקירות לבו ותבע מהם בכל התוקף: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים!"

אחרי "תיקון-חצות" כדבעי, לא הולכים לישון...

ועד"ז מובן בנוגע ללשון "עד מתי" שמובא בפיוטים ד"תיקון-חצות" – שהמשמעות דלשון זה היא באותו אופן כמו משמעות הלשון "עד מתי" בפסוק הנ"ל, וכיו"ב [שהרי כל הפייטנים ייסדו את הפיוטים בהתאם ללשון הכתוב בתנ"ך ובמדרשי חז"ל], ותוכנו – **תביעתם של בני מהקב"ה שאינם יכולים לסבול יותר את הגלות!**

כאשר יהודי עורך "תיקון-חצות", מצטער ובוכה על חורבן ביהמ"ק, ואומר "עד מתי" – אין זו בקשה סתם, באופן ד"מהיכי תיתי", ולאחרי' הולך לישון...

– יהודי שעורך "תיקון-חצות" כדבעי, שמצטער ובוכה באמת כו', אינו הולך לישון לאחרי עריכת תיקון-חצות, אלא עוסק בלימוד התורה (נגלה או חסידות) עד אור הבוקר, ואח"כ הולך לטבול במקוה, ונעמד להתפלל "כעבדא קמי מרי", ומבקש **ותובע** מהקב"ה שתהי' כבר הגאולה, וענין זה גופא – מתוך תנועה ד"עבדא קמי מרי"!

וכאמור – זהו הפירוש הפשוט ד"עד מתי" בפשוטו של מקרא, וכן ע"פ רמז של מקרא, דרוש של מקרא, ועאכו"כ – סוד של מקרא.

ולכן, אין כל צורך לחפש הוכחה לדבר. – כאשר מוצאים שענין זה מובא בפירוש במקום פלוני – מהיכי תיתי, יכולים לציין זאת, אבל לא באופן שצריכים לחפש ראי' והוכחה לזה, אלא אם כן המדובר אודות יהודי שעדיין לא הגיע לדרגא ד"בן חמש למקרא"... [לפני גיל חמש ישנו גיל ארבע, ולפני"ז – כשהתינוק מתחיל לדבר, בגיל שנתיים וכו'], במקרה כזה – הרי מכיון שגם הוא יהודי ("ער איז אויך א אידישע קינד"), צריכים להביא לו הוכחה שענין זה מפורש בספר פלוני!

(משיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

(7 שבת י, א)

ההדגשה בדורנו היא על הבאת הגאולה בפועל

ליהודי ניתן הכח לפעול את כל הענינים כולם - מתחלתם ועד סופם וכל מה שבינתיים מ"אל"ף עד תי"ו" • עאכו"כ בדורנו זה - הדור האחרון בגלות והדור הראשון דהגאולה - הרי כעת ההדגשה בעיקר ולכל לראש על סיום ושלימות וגמר העבודה - להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש! • אפילו בעומק הגלות - מאיר בכל התוקף והגילוי הכתר דקרני ההוד בבני. וזה נמצא בגלוי יותר ב"מאן מלכי רבנן" ה"שופטיך" ו"יועציך" בכל דור ודור עד לדורנו זה החל מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כהכנה ל"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך ככתחלה" ובראשם - מלך המשיח "וירם קרן משיחו" • משיחות לילות ג' ד' ה' ועש"ק יום שבת קודש כרשת כי תשא י"ד-י"ח אדר ראשון ה'תשנ"ב - מוגה תרגום מאידית

ולזה צירפנו שלשה צילומים נדירים ומרטיטים (מוקטנים) מההתוועדות האחרונה שהוניה (לעת-עתה) על-ידי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וי"ל בקונטרס בפ"ע אשר נחשפו לראשונה בקונטרסים "יחי המלך" שנג תד ו-תנד

כולם - מתחלתם ועד סופם וכל מה שבינתיים, מ"אל"ף עד תי"ו", ובכללות - כפי שנחלקים בשלשת האותיות הראשונות, אל"ף בי"ת גימ"ל.

החל כפי שכל ג' ענינים אלו נמצאים בעבודתו בכל יום ויום:

מיד כשניעור משנתו - כשנעשה ברי' חדשה² הוא אומר "מודה אני לפניך כו'

א. [.] מג' ענינים אלו* בפ' תשא ישנו לימוד בעבודת האדם בכל הזמנים, כאמור לעיל, שבהיותה פרשה שקוראין אותה פעם אחת בשנה, ישנו מזה לימוד לכל השנה כולה, ועאכו"כ בעמדנו בשבת פ' תשא עצמו כשקוראין - וצריך לחיות עם¹ - כל הפרשה:

ליהודי ניתן הכח לפעול את כל הענינים

(* הובאו ונתבארו לפני-זה בהשיחה ס"ז (התוועדות תשנ"ב ח"ב ע' 346 ואילך).

1) כתורת אדמו"ר הזקן הידועה - "ההיום יום" ב' חשון. ובכ"מ.

2) שו"ע אדה"ז או"ח רס"ד. ס"ו.

המדור הבא מוקדש לעילוי נשמת החייל בצבאות השם דותן ישראל ע"ה בן - יברלו לחיים טובים ארוכים - אברהם וסילבי שיחיו ואנונו נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז ולעילוי נשמת שמעון בן יהושע ע"ה ומוניק בת אליהו מיארה ע"ה יה"ד שתיכף ומיד ממש יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע משיחה זו (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 423)

בסיד. משיחה לילות ג', ד', ה' ועשי"ק ויום שבת קודש פרשת כי חשא, יידישית אדר ראשון ה'תשנ"ב.

א. אין פרשת כי חשא געפינט מען א דבר חידוש:

אין דער פרשה רעדן זיך וועגן ענינים פון הקצה אל הקצה די לוחות הראשונות! טאג העגל ושכירת הקורות¹, דער תיקון וכפרה על ההטא דורר תפלת משה², אייז משה כבודי של הקב"ה, י"ג מרות הרמזים³, נתינת לוחות האחרונות⁴, ביו רען פיום וועגן קרן עור פני משה⁵. וואס אע"פ או די ענינים זיינען מאורעות וועלכע האבן פאסירט אין איין המשרד, איז ניסף אויף וואס דעם⁶ מיזארג פארשטיין פארוואס די גורה (מלשון הריאה!) דערציילט אונז מיט אן אייכות וועגן די ענינים בלתי רצויים ודלגאורה מאי רהה גוה⁷, און אפילו "כנגות נהמה כמאה לא דיבר הבתוב"⁸ - זיינען זיי באזונדערע ענינים לנמרי פון הקצה אל הקצה, מיט א ריזיקעצור בנייהם:

שהחזרת בי נשמתי³.

האל"ף - היסוד והתחלה - של עבודתו של יהודי הוא: הביטול וההודאה להקב"ה (האל"ף ד"אנכי").

עד שכל מציאותו, האל"ף ד"אני" - "מודה . . לפניך", שכן ה"אני" של יהודי (גם כפי שנמצא למטה) הוא דבר אחד עם ה"אני" ד"אנכי" שלמעלה (ישראל וקוב"ה כולא חד)⁴ - וכמרומו בצורת אות א': יו"ד (יהודי) למטה ויו"ד (הקב"ה) למעלה וקו המחברם⁵. וכידוע שפשיטות של יהודי היא דבר אחד עם פשיטות העצמות⁶. וענין הפשיטות בא לידי ביטוי בגלוי באמירת "מודה אני" (ענין ההודאה, למעלה מכל ענין השמות)⁷. שלכן מנהג ישראל שכל בני - אפילו ילדים קטנים וקטני קטנים - אומרים "מודה אני".

(3) "סדר היום" - הובא בעט"ז ריש שו"ע אור"ח. שו"ע אדה"ז ס"א ס"ה (ובמהדו"ת שם ס"ו). סידור אדה"ז בתחלתו. וראה קונטרס ענינה של תורת החסידות ס"ט.

(4) ראה זח"ג עג, א.

(5) ראה "היום יום" ח' אדר א'.

(6) ראה כתר שם טוב הוספות סקנ"ד.

(7) ראה קונטרס הנ"ל ס"א.

(8) ראה סוף ברכות, ועוד.

(9) תהלים קד, כג.

(10) ברכות לה, ב.

אליהו הנביא צעק מקירות לבו "עד מתי"!?

"עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים וגו'" (מהפטרת פרשתנו)

בהמשך להמוזכר לעיל שיהודי יכול לתבוע מהקב"ה שיתן לו כו', הרי כאן המקום להזכיר מה שדובר בהתוועדות שלפנ"ז¹ אודות דרישת ותביעת בני" מהקב"ה על ענין הגאולה, כפי שמודגש בפיוטים ד"תיקון-חצות" הלשון "עד מתי", שתוכנו - שבנ"י אינם יכולים לסבול עוד את ענין הגלות, ולכן תובעים מהקב"ה שכבר תבוא הגאולה.

ולמרבה הפלא, הנה למרות אריכות הביאור בענין זה באופן הכי פשוט - עדיין מתפללים בזה, ומחפשים מקורות וכו'!

כאשר מבוגרים מתבלבלים בענין מסויים ואינם מוצאים ידיהם ורגליהם, אזי ישנה עצה פשוטה - לשאול אצל בן חמש למקרא:

ישאלו לבן חמש למקרא מהו פירוש התיבות "עד מתי" [תיבות שלמדם כבר בחומש - בנוגע לגאולה ממצרים]², האם זהו סיפור דברים, הצעה או אפילו בקשה באופן ד"מהיכי תיתי", מן השפה ולחוץ, או שזוהי תביעה שנאמרת בכל התוקף, ואז ישמעו ממנו שהפירוש ד"עד מתי" הוא - תביעה שנאמרת בכל התוקף!...

והנה, הדרישה והתביעה שמתבטאת בלשון "עד מתי" - מפורשת גם בהפטרה דשבת זו: בהפטרה מסופר אודות המאורע דאליהו בהר הכרמל, שבו פנה אליהו הנביא לבנ"י ואמר להם: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים אם ה' הוא האלקים לכו אחריו וגו"³.

כאשר נתבונן ררגע בפרטי מאורע זה - מצב שבו היו צריכים לפעול אצל כו"כ מבנ"י שידעו ש"ה' הוא האלקים", ולא יעבדו לבעל ח"ו, ולמטרה זו בנה אליהו הנביא מזבח והקריב קרבן בחוץ [למרות האיסור דשחוט חוץ, בתור הוראת שעה]⁴, ובמעמד זה פונה אליהו הנביא לבנ"י ואומר להם: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים וגו'" - בודאי יגיע כאו"א למסקנא הכי פשוטה, שדבריו של אליהו הנביא לא נאמרו בתור סיפור בעלמא, או בתור הצעה בלבד: הקשיבו יהודים ("הערט זיך איין אידן"), ברצוני להעיר לכם, שלהיותכם "עם חכם ונבון"⁵, סבורני ש"לא מתאים" לכם להיות במצב של "פוסחים על שתי הסעיפים"... אלא בודאי נאמרו דברים אלו באופן של תביעה בכל התוקף: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים!..."

כל מי שיש לו מושג כל-שהוא באהבת ישראל, ובפרט "ואהבת לרעך כמוך"⁶, וכל מי

(1) שיחת ש"פ משפטים ס"ח.

(2) בא י, ג.

(3) מלכים א' יח, כא.

(4) יבמות צ, ב. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ט ה"ג.

(5) ואתחנן ד, ו.

(6) קדושים יט, יח.

אמר גם "ונחנו מה"³³, והוא לא אמר זאת בשביל העיתונים אלא מצד האמת, שהי' עניו (כמבואר³⁴ שראה את המס"נ של הדורות האחרונים). ואף שע"ז יקראו לו פתי, כמבואר במדרש³⁵ שפתי יאמין לכל דבר³⁶ – זה משה, אעפ"כ זה לא נגע לו.

ולכן דוקא משה רבינו³⁷ הי' יכול לפעול אצל בני' שתרום קרנם ע"י הצדקה, כי ענין הצדקה הוא גם ענין הביטול הנ"ל: הנותן צדקה אינו פורע חוב ע"י נתינתו ואינו חייב מאומה למקבל הצדקה, גם לא בגדר שהמקבל צדקה עביד נייחא לנפשי³⁸ (נעשה לו נח"ר) ע"ד מקבל מתנה, שהרי המקבל הוא כזה ש"לית לי' מגרמי' כלום", ובכ"ז כאשר נקלט אצל הנותן שעליו לתת צדקה [בביטול ולא בשביל "עביד נייחא לנפשי"] ושזהו "כופר נפשו", הרי ע"ז "תרום קרן ישראל".

ולכן צריכים לדעת ששקועים "ראשו ורובו" בבוץ, ואפי' מעל לראש, ודוקא ע"י הצדקה אפשר לצאת מהבוץ (כנ"ל).

עליו לדעת שאת משה אי אפשר לרמות

ה. ולכן באמריקה העבודה היא בנתינת צדקה, הגם שלכאורה צ"ל "בזיעת אפיך תאכל לחם", אעפ"כ ישנה היכולת לתת צדקה ובהרחבה, והבחירה שלו בזה היא האם לתת צדקה בלי להנות מכך שע"י צדקה כזו נפעל ה"תרום קרנם", או להנות מנתינת הצדקה שאז אין זה כמ"ש לעיל.

ועליו לדעת שהוא אינו יכול לרמות את ה"פתי יאמין" זה משה, עאכו"כ הקב"ה, עאכו"כ שלא יוכל לשנות את המציאות³⁹.

ואע"פ שמבואר⁴⁰ בענין "כי לא ידח ממנו ידח"⁴¹, שתורת משה והקב"ה פוסקים שבין אם הוא רוצה ובין אם לא אזי סוף-כל-סוף "לא ידח ממנו נדח" – אעפ"כ הרי הרביים רוצים שיהי' באופן של הרחבה ובדרכי נועם, וע"י הצדקה גורמים שיפעל גאולת צאן מרעיתו ויהי' "תרום קרן ישראל".

(משיחת ש"פ תשא ה'תשכ"ה - בלתי מוגה)

33) בשלח טז, ז-ח.	38) ראה גיטין נ, ב. ב"מ טז, א.
34) סה"מ עטר"ת ע' תסד. סה"מ קונטרסים ח"א נג,	39) קטע זה מופיע בהנחה בסוף השיחה, וכתב
א ואילך. ובכ"מ. – נסמנו בסה"מ מלוקט ח"א ע' קצה	בתחילתו המניח "באמצע השיחה אמר", אך לפי תוכנו
הע' 19-20.	נראה ששייך לכאן. המו"ל.
35) ראה שמו"ר רפ"ג. סה"מ מלוקט ח"א ע' שנו.	40) ראה לקו"ש ח"ז ע' 102 ובהנסמך שם בשוה"ג.
36) משלי יד, טו.	41) ע"פ שמואל ב' יד, יד.
37) ראה גם לקו"ש ח"ז ע' 395-6.	

המדור הבא מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוז נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

העולם באופן דמשאו ומתנו באמונה¹¹.

לאח"ז, בסיום וחותם היום בא הגימ"ל – גמר ושלימות עבודת היום, כשעושה חשבון הנפש וסך-הכל דכל עניניו ומעשיו במשך היום, ובכללות – הוא עושה זאת בתפלת ערבית, עד לסיומה – "אך צדיקים יודו לשמך גו"¹², הודאה לה' (כמו "מודה אני" בבוקר), אבל בתור גמר ושלימות העבודה, עד – קריאת שמע שעל המטה, ומוסר עצמו לגמרי להקב"ה – "בידך אפקיד רוחי"¹³.

ועד"ז ישנם ג' ענינים אלו בכללות עבודתו של יהודי במשך ימי חייו – לאריכות ימים ושנים טובות – תחלת העבודה, אמצע העבודה, עד סיום ושלימות העבודה. ועאכו"כ בדורנו זה – הדור האחרון בגלות והדור הראשון דהגאולה – לאחרי שישנו כבר הריבוי הכי גדול ד"מעשינו ועבודתינו" דבני' במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, וכעת סיימו גם את הברורים האחרונים – הרי כעת ההדגשה בעיקר ולכל לראש על סיום ושלימות וגמר העבודה – להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ב. והכח לכך שכל יהודי יכול לפעול את כל הענינים (מתחלתם ועד סופם) בא מהאל"ף הראשון – שה"אני" של כל יהודי קשור ודבר אחד עם "אנכי" שלמעלה, עד שאפילו כפי שיהודי יורד למטה בעולם – הרי כל העולם נברא "בשביל ישראל שנקרא ראשית", הראש וראשית דכל הבריאה כולה.

ויש לומר שהכח לגלות זאת בכל יהודי בא ממשה רבינו, ועד"ז אתפשטותא דמשה שבכל דור¹⁴, ובדורנו זה – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל-ידו נפעלים כל הג' ענינים דלוחות הראשונות, שבירת הלוחות ולוחות

האחרונות, יחד עם קרני ההוד. ועאכו"כ כשנמצאים בשבת שקוראין את כל הפרשה ד"כי תשא את ראש בני ישראל" (תשא – משה רבינו) – שנוסף לכך שבני' הם ראש בכלל, נעשה גם – בכחו של משה רבינו – הנשיאת ראש דבני', שזה נותן את הכח לאח"ז לפעול את תוכן המשך הפרשה – הענין דאל"ף (לוחות הראשונות), הענין דבי"ת – העבודה בעולם, עד אפילו במצב דתחתון שאין תחתון למטה ממנו, ולהפכו ולהעלותו להדרגא דלוחות האחרונות, עם הגילוי דקרני ההוד, שבכחו של כל יהודי לקבל, עד שע"י העבודה בעולם הוא פועל שגם בהיותו בעולם יוכל לקבל זאת.

יתירה מזו: נוסף לכך שכל יהודי מקבל את הגילוי דקרני ההוד, נפעל הענין דקרני ההוד ביהודי עצמו¹⁵ – מצד בחי' משה שבקרבו:

אדמו"ר הזקן מברא בתניא¹⁶ במאח"ז¹⁷ עה"פ¹⁸ "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלקיך", "אטו יראה מילתא זוטרתא היא? אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא" – שמצד בחי' משה שבכל אחד "יראה מילתא זוטרתא" אצלו.

לפי"ז צריך להבין לאידך גיסא: איך מתאים לומר שאצל משה (ומשה שבכל א') ישנו ענין ד"זוטרתא" (קטנות)?

ויש לומר, שבמשה גופא ישנם כמה וכמה דרגות: רגלו של משה, גופו של משה, עד לראשו וכתרו של משה. ובנוגע ליראה תתאה¹⁹, הקשור עם רגלו של משה (ע"ד

15) ראה איכ"ר פ"ב, ו: עשר קרנות הן כו' קרנו של משה דכתוב כי עור פניו כו', וכולן היו נתונות בראשו של ישראל וכיון שחטאו ניטלו מהן כו', וכשישראל עושין תשובה הקב"ה מחזירן למקומם.

16) רפמ"ב.
17) ברכות לג, ב.
18) עקב י, יב.
19) ראה תניא שם.

11) ראה שבת לא, א.
12) תהלים קמ, יד.
13) שם לא, ו.
14) חז"ר ע"ג, רעג, א. תקו"ז תס"ט. וראה תניא פמ"ד.

צילום נדיר נוסף מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע משיחה זו (סה"ש ח"ב ע' 434) בו הוסיף תיבת "כלל", מחק תיבת "אל"ף" והדגיש תיבת "בשר"

דער הסתר המסוה איז אבער ניט בנוגע צו אידן מצד עצמם - ווארום "פנים בפנים דיבר ה' עמכם"¹¹ (בלי הסתר). און דעריבער, כשעת משה דיבר אל בני ישראל את אשר יצוה¹²⁰ האט ער אראפגענומען די מסוה "וראו כני" את פני משה כי קרן עור פני משה"¹²¹. און נאר בשעת משה און אידן האבן א שייכות מיט עניני העולם (כבדי אויפטאן דארט דעס כירור בדרך התלבשות) - דעמולט "והשיב משה את המסוה"¹²², בכדי אז די וועלט זאל קענען אויפנעמען דעס גילוי און ניט נתבטל ווערן ממציאותה. דאס הייסט, אז אויך די מסוה איז כוונתה - ניט העלם אל"ף, נאר בכדי אז דער גילוי זאל קענען נתבטל ווערן אין עולם.

און דורך דער עבודה פון א אידן אין בירור וזיכור העולם טוט ער אויף, אז אויך ווי א איד געפינט זיך אין וועלט זאל ער קענען אויפנעמען דעס גילוי פון "קרן עור פניו", ווי עס וועט זיין בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה (גימ"ל) - "זלא יכנף עוד מוריק והיו עיניך רואות את מוריק"¹²³ בא אידן אויך ווי זיי געפינען זיך און האבן צוטאן מיט וועלט, ביז אז ער'ז זאל אויך זיין אין דער וועלט אל"ף - "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו"¹²⁴, "אבן מקיר תזעק"¹²⁵, דער גילוי פון כה הפועל בנפעל.

"רגלי העם אשר אנכי בקרבו"²⁰, נאמר הלשון "מילתא זוטרתא". אבל למעלה מזה ישנם במשה ענינים שהם בדרגת בינוני, עד בדרגת רבתי, דרגת הראש ולמעלה מזה - כתר שלמעלה מהראש, שזהו הענין דקרני ההוד של משה - דרגת הכתר²¹, כתר מלכות, כידוע²².

ועד"ז מובן ג"כ בנוגע לבחי' משה שבכל ישראל - שמצד זה יהודי כולל בתוכו כל

20) בהעלותך יא, כא.

21) ועפ"ז יש לבאר הקשר דתחלת הפרשה וסיומה (ד'נענין סופן בתחלתן ותחלתן בסופן"): ע"י "תשא את ראש בני ישראל" (ע"י משה רבינו) נעשית ההתנשאות והעלי' לדרגת הכתר שלמעלה מן הראש. ושלמות גילוי זה הוא בקרני ההוד של משה (בסוף הפרשה), ומעין זה בבחי' משה שבכל א' מישראל.

22) ראה תנחומא ישן בהעלותך טו (תורה שלימה פרשתנו אות רלג). וראה פרש"י שבת פח, א (שקרני ההוד באו מכתרים שלקח משה). ובצפ"ע עה"ת כאן, שקרן עור פניו "הוה גדר מלוכה דאז נעשה מלך וכתר מלכות".

הדרגות, מ"זוטרתא", "בינוני", עד "רבתי" עד - לענין הכתר (קרני ההוד). והחידוש בדבר הוא²³ - שענין הכתר (אמיתי) לא שייך בלעו"ז וניתן דוקא ליהודי (שכן הם "בני מלכים"²⁴ ויתירה מזו - "מלכים"²⁵), שבכל הזמנים ובכל המצבים - אפילו בזמן ומצב הגלות - יש ליהודי את הכתר מלכות דקרני ההוד.

ובכחות הנפש - כתר קאי על כח הרצון עד למסירת נפש²⁶. שהרצון לה' של יהודי נמצא בתוקף בכל הזמנים, שלכן הי' ויש לתמיד לבני הכח לעמוד בגלות - כי אפילו כשרצונו בעניני קדושה ותומ"צ לא ניכר - גם אז רצונו האמיתי הוא לקיים את רצון ה', כפס"ד הרמב"ם הידוע²⁷.

23) תו"א מגילת אסתר צא, סע"ב ואילך.

24) שבת סז, א.

25) תקו"ז בהקדמה (א, רע"ב).

26) ראה תו"א שם.

27) הל' גירושין ספ"ב.

גם את הדורות העתידיים להיות¹⁷, לכן שאל משה: "במה תרום קרן ישראל", כלומר, הגם שהי' כבר הענין ד"סלחתי" (על חטא העגל)⁸, מכל-מקום הרי זה עדיין לא הענין ד"תרום קרנם", "לשאת ראשם בהגבהה"¹⁸.

טוען משה רבינו: רבונו של עולם, באם אתה רבונו של עולם אזי "במה תרום קרן ישראל"?! - הרי כאשר צריכים ללכת לארץ ישראל הם אינם רוצים ללכת; הוא טוען שטוב לו כאן ומדוע עליו ללכת, להזיע ולהתיגע ("זיך מוטשען") כדי ש"ביזיעת אפך תאכל לחם"¹⁹? כאן טוב לו, יורד לו מן מהשמים, הוא צדיק וביכולתו לשבת וללמוד...

וממשיך לטעון: האם בשביל זה "נתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים"²⁰? - כדי שיהיו בברוקלין, גן-עדן בעוה"ז, ויחשבו על הזקן שיהא מסורק ושהעניבה תהא במקומה! ומה שדורשים הפצת המעיינות חוצה - ע"כ הוא אומר שהרבה שלוחים למקום, והכוונה העליונה תתמלא ע"י שני (וכהסיפור שסופר בהתוועדות הקודמת²¹).

כמה טוב הי' אם לבו הי' מתכווץ ("זוען עס וואַלט געקרענקט") כשנזכר - אמנם מתוך הרחבה - על נעוועל וביעשענקאוויטש²², אשר שם לא הי' שייך כלל להתייפות ("פוצען זיך"), ותמורת זה הוא יושב באמריקה ושקוע ("פאַרקאַכט") בראשו בה"תאכל לחם", לא רק "יגיע כפיך כי תאכל"²³.

וזו היתה טענתם של בני ישראל במדבר: מדוע צריכים להכנס לארץ ישראל, הרי כאן במדבר יש מן ועמוד הענין ולשם מה עלינו להכנס לא"י שבה "ביזיעת אפך תאכל לחם"? וא"כ נותרה השאלה "במה תרום קרן ישראל"?

צריכים לדעת ששקועים "ראשו ורובו" בבוץ

ד. על-כך עונה הקב"ה "בכי תשא" - דוקא משה "תשא", ע"י הצדקה:

מבואר בחסידות²⁴ שמשה הוא תכלית הביטול²⁵, ביטול במציאות²⁶, הרי דוקא הוא הוא תכלית החכמה²⁷ וחכמה דאצילות²⁸, ולמרות כל זאת הי'²⁹ "עניו מכל האדם אשר על פני האדמה"³⁰, גם מעכו"ם, וכמבואר בלקו"ת³¹ שאף שמשה אמר "ונפלנו אני ועמך"³² מכל-מקום

17) ראה פרש"י ברכה לד, ב ד"ה עד הים האחרון.

18) פרש"י - הובא בתחלת השיחה.

19) בראשית ג, יט.

20) תנחומא נשא טז, ועוד. תניא רפ"ל. ובכ"מ.

21) שיחת יו"ד שבת תשכ"ה ס"ו (שיחות קודש תשכ"ה ח"א ע' 306 - בשם המשגיח בתו"ת בליובאוויטש ר' מיכאל בלינער): על "שובניקים" שהתגררו לבדם במושבות רחוקים והיו שוכרים מלמד ללמד את ילדיהם. מלמד זה הי' קורא עבורם גם את הדואר מאחר ולא ידעו קרוא וכתוב. יום אחד, בעת שקרא בפני אחד האיכרים מכתב המספר לו על מות אביו, התעלף האיכר ואילו המלמד נותר כשהי' (למרות שהוא קרא את המכתב), והסיבה לכך היא כי הרגיש שהנפטר הוא אבא של השני ולא אבא שלו.

22) = שמות של עיירות ברוסיה.

23) תהלים קכח, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 62. שם ע' 188 ואילך.

24) לקו"ת נצבים מט, ב.

25) ראה לקו"ת מטות פב, א.

26) ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 10 ובהנסמך שם.

27) ראה ויק"פ פ"א, טו: אבי החכמה.

28) ראה לקו"ש ח"ז ע' 4 הע' 28.

29) ראה לקו"ש שם ע' 7 ובהע' 55.

30) בהעלותך יב, ג.

31) ראה מטות פב, א. תו"א וראו נז, א. ובכ"מ.

32) פרשתנו לג, טז.

ובהנוגע ל"אני מאמין בביאת המשיח"⁹ – לשם מה הוא זקוק לצרה זו ("טראבל"), שמשמח בוא ולא יהיו אז עיתונים, ובפרט שמשמח יצוה עליו לשכוח מעצמו לדקה ולקיים מצוה בהידור; כעת טוב לו והוא נהנה ("גוד טיים")...

ומה ש"שכינתא בגלותא"¹⁰ – הוא יאמר על-כך פרק תהילים.

ג. וכידוע מה שסיפר הרבי¹¹ על שני אחים שנפגשו¹² ואחד אמר לשני שישנה ח' אשר כל תענוגה להיות מונחת בטינופת, וכאשר היא מונחת בטינופת עד לצוארה – דאגתה היחידה היא מדוע אינה מונחת בתוך הטינופת עד למעלה מהראש ("ביז איבער'ן קאפ")...

סיפור זה מתאים גם לדברי הגמ'¹³ שח' זו עשירה ("לית עתיר מחזירא"), ומובן הדבר בענינו; ואין הכוונה שמשלה את עצמו שהוא עשיר, אלא ע"פ דברי הגמרא "לית עתיר מחזירא" – הוא אמנם עשיר¹⁴.

וכאשר מנסים להסביר לו זאת – אינו מבין מאומה; וכידוע מה שהרבי סיפר פעם¹⁵ על שאירע במרתף בית בקרמנטש'ווג¹⁶ [שההוראה מכך:]: שכאשר נמצאים בחושך לא יודעים כלל שזהו חושך וחושבים שהוא אור.

האם בשביל זה "נתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים?"

ד. ובזה תובן טענתו של משה רבינו "במה תרום קרן ישראל":

מכיון שמנין בני ישראל בפ' כי תשא ה' לאחרי חטא העגל כו' [ויתירה מזו, משה רבינו ראה

(9) א' מהי"ג עיקרים.

(10) זח"ג ד, ב. סו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מטעי.

(11) סה"ש תש"ב ע' 21 – ובהע' הבא העתקנו הסיפור משם בשינויי סגנון קלים ובתרגום לה"ק.

(12) שאחד מהם ה' מחסידי רבינו הזקן והי' עני, והשני לא ה' חסיד והי' עשיר, וכאשר האח העני הוצרך להשיא בתו נסע לאחיו העשיר לבקש עזרתו. האח העשיר שמח מאד באורח שלו וקירבו מאד וביקשו לשהות אצלו כמה ימים. בימים אלו הראה לו דירתו המרובה בחדרים – בחדר זה הוא ישן, בחדר שני אוכל, בחדר שלישי מקבל אורחים ובחדר רביעי ממתנינים האנשים להתקבל אצלו. פלט האח החסיד ואמר שאינו מבין כלל איך יהי' לאדם בביתו פיזור הנפש כזה, וסיים (החסיד) ואמר: טובי' (שם האח העשיר) אני זקוק ל-50 "קארבן" [= מטבע מקומית עתיקה] כדי להשיא את בתי, תן לי ואלך לדרכי. התחיל האח העשיר להפציר בו שישאר עוד פרק זמן אצלו, ובקושי גדול הצליח לפעול זאת. בינתיים התחיל עוד הפעם להתפאר בעשירותו הגדולה וביחד עם זה נפלטתא אנתה מפיו. שאלו האח החסיד: מכיון

שהנך כל כך עשיר מדוע הנך מתאנח? (והמשיך): אלא אומר לך, ישנה ח' מסוימת שאיני רוצה לקרותה בשמה... (כדלקמן בפנים השיחה).

(13) שבת קנה, ב.

(14) כ"ק אדמור" שליט"א האריך כאן בענין ה"בוץ" האמריקאי וכו' – חסר בהנחה.

(15) ראה אג"ק כ"ק אדמור" מוהרי"צ ח"א ע' תפב – ובהע' הבאה העתקנו הסיפור משם בשינויי סגנון קלים.

(16) על א' החסידים הראשונים (ראה לקו"ש ח"ב ע' 621 – בם ר' הלל מפאריטש) שבימי הקיץ החמים ירד למרתף הבית בקרמנטש'ווג ("קרעמעטשווגער קעלער") כדי להתקרר מעט. בירדו שמה הנה ברגע הראשון נחשכו עיניו מראות, אמר לו אחד מחבריו שכן הוא הטבע שכאשר יוצאים ממקום אור בהיר למקום כזה הנה ברגע הראשון נחשכות העיניים מראות אולם אח"כ חוזרים כבראשונה. השיבו החסיד: טועה אתה ידידי בזה טעות עיקרי – החשך הוא חשך ולא אור, אלא כשיושבים בחשך ומתרגלים אליו נדמה שהוא אור.

ולא מיבעי בתחלת זמן הגלות, כשעוד הי' הענין ד'זותות בימי רבי²⁸, ובמשך זמן המשיכו לקדש ע"פ הראי²⁹, אלא גם לאחרי זה³⁰ – אפילו בעומק הגלות – מאיר בכל התוקף והגילוי הכתר דקרני הוה בבנ".

וזה נמצא בגלוי יותר ב"מאן מלכי רבנן"³¹, ה"שופטיך" ו"יועציך" בכל דור ודור, עד לדורנו זה, החל מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כהכנה ל"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצך כבתחלה"³², ובראשם – מלך המשיח, "וירם קרן משיחו"³³, והוא יחזיר "מלכות בית דוד ליושנה ולממשלה הראשונה ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות וכו'"³⁴.

ג. ויהי רצון, שבעמדנו בחודש אדר-ראשון,

(28) רות ב, יד. שבת קיג, ב.

(29) ראה רמב"ם הל' קדה"ח פ"ה ה"ג.

(30) ולהעיר שב"ד סמוך אפשר לקדש ע"פ הראי (גם לאחרי החורבן) (ראה רמב"ן בשהמ"צ מ"ע קנג. וראה מו"א שם בסופו). כמו שהי' כנראה בב"ד של הר"ף (ראה בארוכה שיחות ליל ער"ה סי"ט וילך וש"פ בראשית (התוועדות ב') תשמ"ה סל"ח ואילך (התוועדויות תשמ"ד ח"ד ע' 2683 ואילך. תשמ"ה ח"א ע' 466 ואילך)). וידועה שיטת הב"י בדברי הרמב"ם (הל' סנהדרין פ"ד הי"א) בנוגע לסמיכה בזמן הזה, ועד שהב"י קיבל סמיכה מהר"י בי רב (ראה קונטרס הסמיכה שבסוף שו"ת מהרלב"ח. תו"ש ח"ב במילואים. וראה שיחת ש"פ בראשית הני"ל), וז"ל הרמב"ם: "נראין לי הדברים שאם הסכימו כל החכמים שבארץ ישראל למנות דינים ולסמוך אותם, הרי אלו סמוכים, ויש להן לדון דיני קנסות ויש להן לסמוך לאחרים". ובפירוש המשניות (סנהדרין פ"א מ"בג) מבאר, שאם לא תאמר כן שאפשר לסמוך גם היום אי אפשר שתמצא ב"ד הגדול לעולם והקב"ה הבטיח שישובו שנאמר "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצך כבתחלה".

(31) ראה גיטין טב, סע"א.

(32) ישעי' א, כו. וראה בארוכה שיחת ש"פ שופטים תנש"א (התוועדויות תנש"א ח"ד ע' 190 ואילך).

(33) שמואל-א, ב, י.

(34) רמב"ם הל' מלכים רפ"א.

המהוה הכנה לאדר שני – ו"מיסמך גאולה לגאולה"³⁵, גאולת פורים (באדר שני) לגאולת פסח בחודש ניסן, חודש הגאולה – שתיכף ומיד ממש תבוא הגאולה האמיתית והשלימה, ובדרך ממילא יהיו חודש אדר שני וחודש ניסן חדשי הגאולה, באופן ד"מיסמך גאולה לגאולה".

ובפרט עי"ז שמוסיפים בקיום הוראת חז"ל³⁶ "משנכנס אדר מרבין בשמחה", ובפרט שנמצאים כבר כו"כ ימים לאחר הכניסה דחודש אדר ראשון, ולאחר פורים קטן, ושושן פורים קטן, המהוים הכנה לפורים גדול ושושן פורים גדול – באופן ד"הה הקטן גדול יהי"³⁷, ולא רק "הי" לשון עתיד, אלא "הי" לשון עבר והוה, עי"ז שחגגו את פורים קטן ושושן פורים קטן בשמחה גדולה, ומוסיף והולך ואור ושמחה מיום ליום באופן ד"מעלין בקודש"³⁸, שאז ה"גדול יהי" דפורים גדול ושושן פורים גדול יהיו עוד יותר, גדול למעלה מגדול³⁹.

(35) מגילה ו, ב.

(36) תענית כט, סע"א.

(37) נוסח סדר המילה.

(38) ברכות כח, א. וש"נ.

(39) ויש לקשר מועדים אלו (פורים קטן ושושן פורים קטן) עם המבואר לעיל בפרשת השבוע (כידוע שבכל המועדים של השנה יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן – של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצ"א, א):

בימי הפורים "קיימו מה שקבלו כבר" במ"ת (אסתר ט, כז. שבת פח, א) ע"י המס"נ של היהודים בזמן ההוא (ראה קונטרס פורים קטן תשנ"ב (התוועדויות תשנ"ב ח"ב ע' 332). וש"נ). ע"ד המעלה של לוחות האחרונות לגי לוחות הראשונות (והרי יום הכפורים, שהוא רק כ-פורים, הוא מ"ת של לוחות האחרונות (משנה תענית כו, ב ובפרש"י. גמרא שם ל, ב). ובכח זה – מהפכים גם הענינים דלעו"ז (כמו חטא העגל), ונהפוך הוא".

ועפ"ז מובן המאחז"ל (מגילה ז, ב) "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי". ולכאורה – היתכן לומר בעניני קדושה שא"פ להבחין בין "ארור המן" ו"ברוך מרדכי"? ויש לומר הביאור כו, ב (ע"פ המבואר לעיל בפנים

צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע משיחה זו (סה"ש ח"ב ע' 437) בו הוסיף תיבות "און האַבען" (הובא בתרגום ללשון הקודש במדור זה סוף סעיף ב') ובכחות הנפש - גייט כתר אויף דעם כח הרצון ביו צו מסירת נפש¹⁴⁹. וואס דער רצון לה' פון א אידן שטייט בתוקף בכל הזמנים, וואס דערפאר האבן אידן אלעמאל געהאט דעם כח צו ביישטיין דעם גלות - ווייל אפילו ווען דער רצון שלו בעניני קדושה ותומצ' שטייט אמאל פארבארגן - איז אויך דעמולט זיין רצון אמיתי צו מקיים זיין רצון ה', כפס"ד הרמב"ם הידוע¹⁵⁰.

וע"י שמחה פורצים כל הגדרים⁴⁰, עד ליעיקר - שמהרגע האחרון דהגלות נעשה

בהשיחה), שכל הכוונה ב"ארור המן" היא אך ורק כדי להביא עלי' נעלית יותר, למעלה מהעלי' בקדושה מצ"ע. וענין זה נעשה ע"י השמחה (לבסומי) בפורים, שמגלים הפנימיות ב"ארור המן" (מעלתו הכי נעלית), עד שמשום זה אא"פ להבחין בינו ובין "ברוך מרדכי" (ע"ד המדובר לעיל שכל הג' ענינים בפרשתנו (גם החטא והשבירה) תוכנם חד הוא - הענין ד"כי תשא את ראש בני"). ולהוסיף, שהבירור של "ארור" (באות אל"ף) הוא למעלה יותר מענין של "ברוך" (הבי"ת של "בראשית"), המורה על הברכה שמצד טבע הקדושה. ויש לומר שבשושן פורים ניתוסף חידוש נעלה יותר (לגבי פורים) - כמודגש בשמו שנקבע לדורות "שושן פורים" (ולא פורים דמוקפין וכיו"ב), ע"ש עיר הבירה של לעז"ז, אחשרוש מלך פרס [אף שלדינא ה"ז נוגע לכל עיירות מוקפות חומה מזמן יהושע בן נון, ולא רק עיר שושן. ובפרט ע"פ דברי הרמב"ם (הל' מגילה פ"א ה"ה) "ולמה תלו הדבר בימי יהושע כדי לחלוק כבוד

המדורים "דבר מלכות" וזמן הגאולה" מוקדשים לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה וזוג' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולעילוי נשמת אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה ולעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'ה רות בת שרה - לודעא חי' וקיימא ולזכות רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה בת מינדל - לזיווג הגון ולזכות דוד יעקב בן מינדל - לרפואה שלימה בגשמיית וברוחניות ולזיווג הגון ולזכות יוסף יצחק בן דיזל פרומה שי' - לברכה והצלחה בגשמיית וברוחניות ולזכות צבי בן חי' רחל - לרפואה שלימה וקרובה ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

עליו לדעת שאת משה רבינו אי אפשר לרמות

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. עה"פ בתחלת פרשתנו 'כי תשא את ראש בני' גו" אומרת הגמ' במס' בבא בתרא² שמשם טען להקב"ה: "רבונו של עולם - במה תרום קרן ישראל"? ענה לו הקב"ה: "בכי תשא", ומפרש רש"י: "אם באת לשאת ראשם בהגבהה קח מהם כופר לצדקה".

וצריך להבין:

א) מהי כוונתו של משה רבינו - רעיא מהימנא³, אוהב ישראל⁴ - בטענה "במה תרום קרן ישראל"? הרי מסר נפשו עבור צאן מרעיתו, ועד כדי כך שאמר להקב"ה "ואם אין מחני נא מספרך"⁵, שזה ה' לא עבור הצדיקים אלא עבור אלו שחטאו בעגל⁶, ולמה שואל "במה תרום קרן ישראל"?

ב) מה החידוש ("דער אויפטו") בענין הצדקה דוקא, שלכן ענה הקב"ה למשה "בכי תשא"?
ג. והביאור בזה, דאע"פ שהי' כבר הענין ד"סלחתי כדברך"⁸ אבל חסר עדיין הענין ד"תרום קרן כו", וכדלקמן (ס"ד).

ובהקדים (בנוגע לזמננו), דישנם הטוענים: הרי איננו נמצאים ברוסיא שבה לא מניחים להתפלל, אלא בברוקלין שבאמריקה; ואמנם הוא מתפלל ולומד את שיעורי החת"ת, וכשמגיע עת המגבית נותן כפי נדבת ליבו, ומה הרעש - טוען הוא - אם לאחר מכן שותה מיץ ("דז'שוס") וקורא עיתון כדי להיות מעודכן במה שקורה בווישינגטון ובמדינות נוספות, ובכלל הרי הוא יהודי טוב ("א' פיינער איד") ולשם מה צריך "לקפוץ מעורו" ("שפרינגען פון די הויט")...

ובנוסף לזה, בשבת אחר-הצהריים הוא מוכרח לישון, ושמן ומכריז שישו בני מעי; מה נוגע לו - שזקנו יהא מסורק והעניבה תהא מונחת במקומה...

וממשיך לטעון, שדי במה שעשה בהיותו ברוסיא - אשר שם לא הי' במה להתייפות ("צו פועצן זיך") ולפעמים גם לא הי' מה לאכול - אבל כאשר נמצא באמריקה, בבוץ האמריקאי ("דער אַמעריקאַנער בלאַטע"), שטבע הבוץ הוא להטביע את הנמצא בו, אזי הבוץ מטביע אותו יותר ויותר...

(1) ל, יב. (2) י, ב. (3) ראה זח"ב כא, א. (4) מנחות סה, א. (5) פרשתנו לב, לב. (6) ראה גם פרש"י שלח יד, יח. (7) אולי הכוונה - דאין משה רבינו צריך לחפש בעצמו עצות במה להרים קרנם, וכפי שרואים שמסר נפשו עבורם, כבפנים. (8) פרש"י פרשתנו לג, יא. עקב ט, יח.